

Останній листопад!..

Давид Гофштейн

Останній листопад!

І кожен крок

В глиб осені безжалісно веде мене...

І знову серце

Рветься до зірок —

З'єднатися з далекими едемами.

Поволі йду вздовж огорожі,

І кожен прут,

І кожен пруг

Теплу моїх чутливих рук

Говорить приторком колючим і ворожим,

Що десь за тим припишклим видноколом,

В великім світі

Збратаних стихій,

Крицевими крильми

Уже ширяє холод —

Незрозуміло лютий, незбагнено лихий.

Та тут,

У тихому осінньому осонні,

Так легко приховати до весни

Бажання, ледве втишені,

Хотіння напівсонні...

Душа вже жде

Нових, іще не звіданих

І первісно розвихрених утіх...

О, де ж ви, де,

Нові джерела,

Що спрагу вгасите жадань моїх нових?

.....

Гіллям осокорів безлистим

І льотом ластівки стрілистим

Благословляю

І вітаю їх!